

ikke synes, der burde være nogen Uenighed om her paa Rigsdagen. Jeg har baade tidligere her i Salen og ogsaa i Udvalget udtalt, at jeg havde megen Sympati for den Tanke, paa hvilken Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 4 er bygget, men jeg maa sige, at jeg er ude af Stand til at forstaa det ærede Medlem Hr. Rytters Udtalelse om, at dette Forslag staaar i nogen virkelig organisk Forbindelse med det foreliggende Lovforslag; thi for mig staaar det saaledes, at det Spørgsmaal, man her vil løse, i og for sig intet har at gøre med det Principspørgsmaal, Lovforslaget i øvrigt tilsigter at løse. Det ærede Medlem Hr. Rytter sagde, at faar vi ikke dette Princip indført nu, sker det aldrig. Ja, med denne meget kategoriske Udtalelse som Anledning vil jeg henstille til den højtærede Justitsminister at han lader Flertallets Henstilling i Betænkningen være sig endog meget magtpaaliggende, Henstillingen om, at dette Spørgsmaal om faste Takster for forskellige juridiske Forretninger tages op til nærmere Overvejelse.

Man har jo paaberaabt sig den Lovgivning, man i den tyske Tid havde i de sønderjydske Landsdele, netop som Støtte for det Forslag, som stilles her, men man overser herved ganske, at man i den tyske Tid i Slesvig havde en konsekvent gennemført fast Takstlovgivning, ogsaa for Sagførerne, saaledes at det var ganske de samme Takster, der for de forskellige juridiske Forretninger blev opkrævet paa Dommerkontoret og hos Sagførerne, med det Resultat, at saa godt som ingen af Befolkningen overhovedet søgte Dommerkontorerne, men alle gik til Sagførerne. Denne Lovgivning kunde man gennemføre i den tyske Tid, fordi den tyske Sagførerlovgivning og ogsaa den tyske Sagføreruddannelse i mange Maader er væsensforskellig fra den tilsvarende Lovgivning og Uddannelse herhjemme. Men jeg kan ikke se rettere, end at naar man vil tage en ganske begrænset Del af dette Spørgsmaal op til Behandling og Løsning paa dette Lovforslag, vil det have til Følge, at Dommerkontorerne vil faa en hel Mængde af disse i Mindretallets Forslag nævnte Forretninger til Behandling, og at dette vil have til Følge, at man skal bruge en hel Del nyt Kontorpersonale og saaledes afgjort være i Strid med det, man i øvrigt tilsigter ved Lovforslaget.

Jeg maa ogsaa sige, at selve Affattelsen af Mindretallets Ændringsforslag ingenlunde tilfredsstillende mig. Det vil ofte medføre en ret indgaaende Undersøgelse af, om nu virkelig den juridiske Forretning, man vil have

afgjort paa Dommerkontoret, er af en saadan Karakter, at den kan afgøres der. Hvad vil f. Eks. en Bestemmelse som denne: „Affattelse af kortfattede og enkle Testamenter“ sige? Overhovedet har vi jo i Udvalget gjort dette Forslags Formulering til Genstand for meget indgaaende Drøftelse baade paa Grund af den tidligere i Sønderjylland herskende Lovgivning og paa Grund af de mange Indvendinger, der er rettet imod den fra den danske Dommerforenings Side, idet jeg maa sige, at jeg lægger langt større Vægt paa, hvad der menes fra Dommerforeningens Side overfor dette Forhold, end hvad der menes fra Sagførernes Side.

Ud fra disse Betragtninger skal jeg henstille til ærede Medlemmer af dette høje Ting at stemme imod Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 4, selv om man har endog betydelig Sympati for den Tanke, man tilsigter at føre ud i Livet med dette Forslag.

Justitsministeren (Steincke): Det er jo ikke nogen Hemmelighed, at jeg i og for sig gerne vilde være gaaet i den Retning, som det ærede Medlem Hr. Rytter og flere andre ønsker, nemlig ved Udfærdigelsen af dette Lovforslag samtidig at medtage nogle Regler om billig Retshjælp fra Dommerkontorerne mod en af Justitsministeriet fastsat Takst; men de samme Betragtninger, som særlig det ærede Medlem Hr. Sven og det ærede Medlem Hr. Holger Andersen gjorde gældende, har ført til, at jeg efterhaanden har slaaet mig til Ro med Flertallets Forslag. Jeg erindrer, at jeg som ungt Menneske i Landstinget var Ordfører for Lovforslaget angaaende Fuldmægtigene ved Underretterne, og at det flere Aar i Træk saa ud, som om dette Forslag skulde gennemføres. Derefter har man forhandlet nogle Aar her i Folketinget, og jo længere man forhandler om dette Forslag, des vanskeligere vil det blive at gennemføre, hvis man ikke holder sig til det Grundlag, som er skabt ved Flertallets Indstilling. Jeg kan nu heller ikke se saa pessimistisk paa Sagen, som det ærede Medlem Hr. Rytter gjorde i Dag, selv om det ikke lykkes — hvad det altsaa forhaabentlig ikke gør — at faa Mindretallets Ændringsforslag vedtaget. Det ærede Medlem Hr. Rytter talte, som om Bortfald af privat Praksis maatte medføre en bureaukratisk Tone og en for stærk Overholdelse af Klokkeløtterne paa Dommerkontorerne. Det er det samme som at sige, at der paa alle andre offentlige Kontorer, hvor Personalet ikke har Adgang til privat Praksis, skulde herske en bureaukratisk